

JEFFERY DEAVER

Třetí případ Lincolna Rhyma

PRÁZDNÉ KŘESLO

≡ KNIHA ZLIN

Prázdné křeslo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver
Prázdné křeslo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JEFFERY
DEAVER**

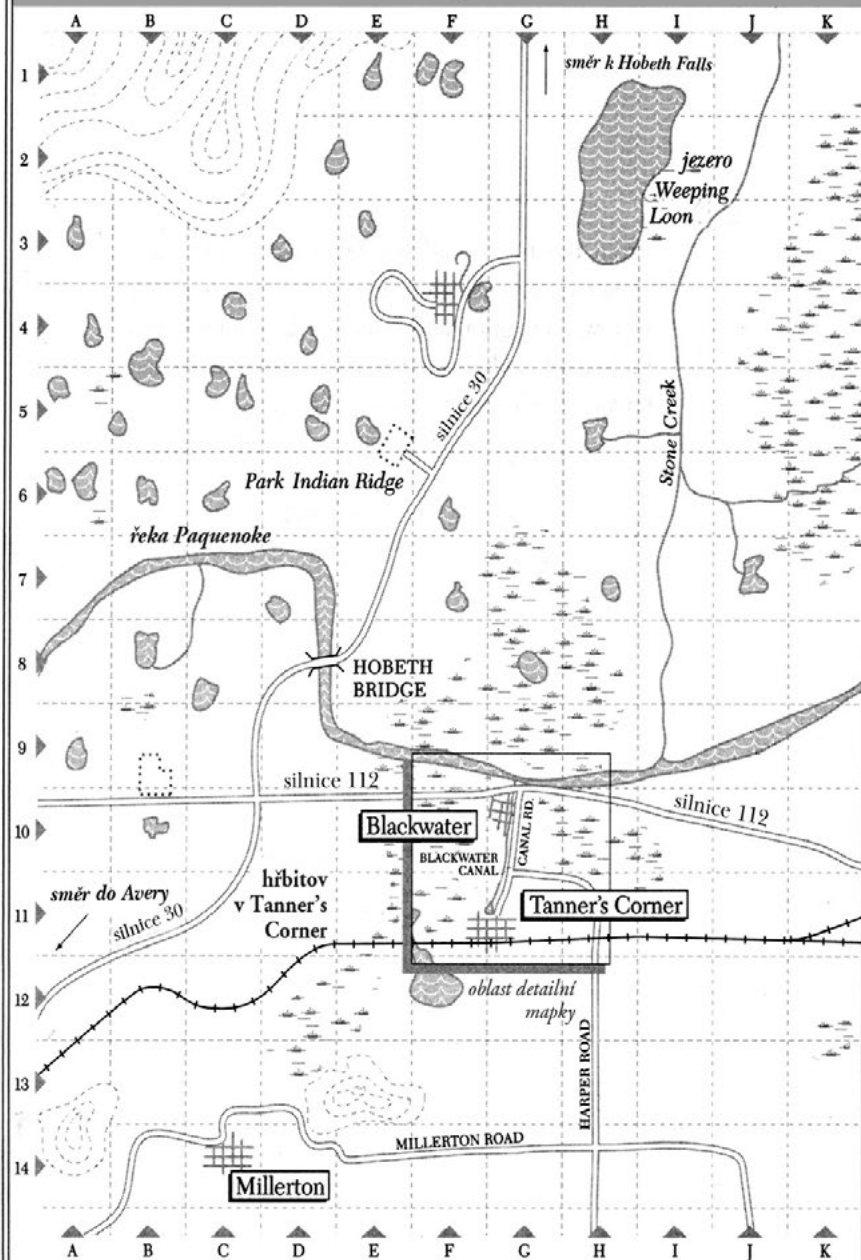
**PRÁZDNÉ
KŘESLO**

Deborah Schneiderové...
Nejlepší agentce, nejlepší přítelkyni

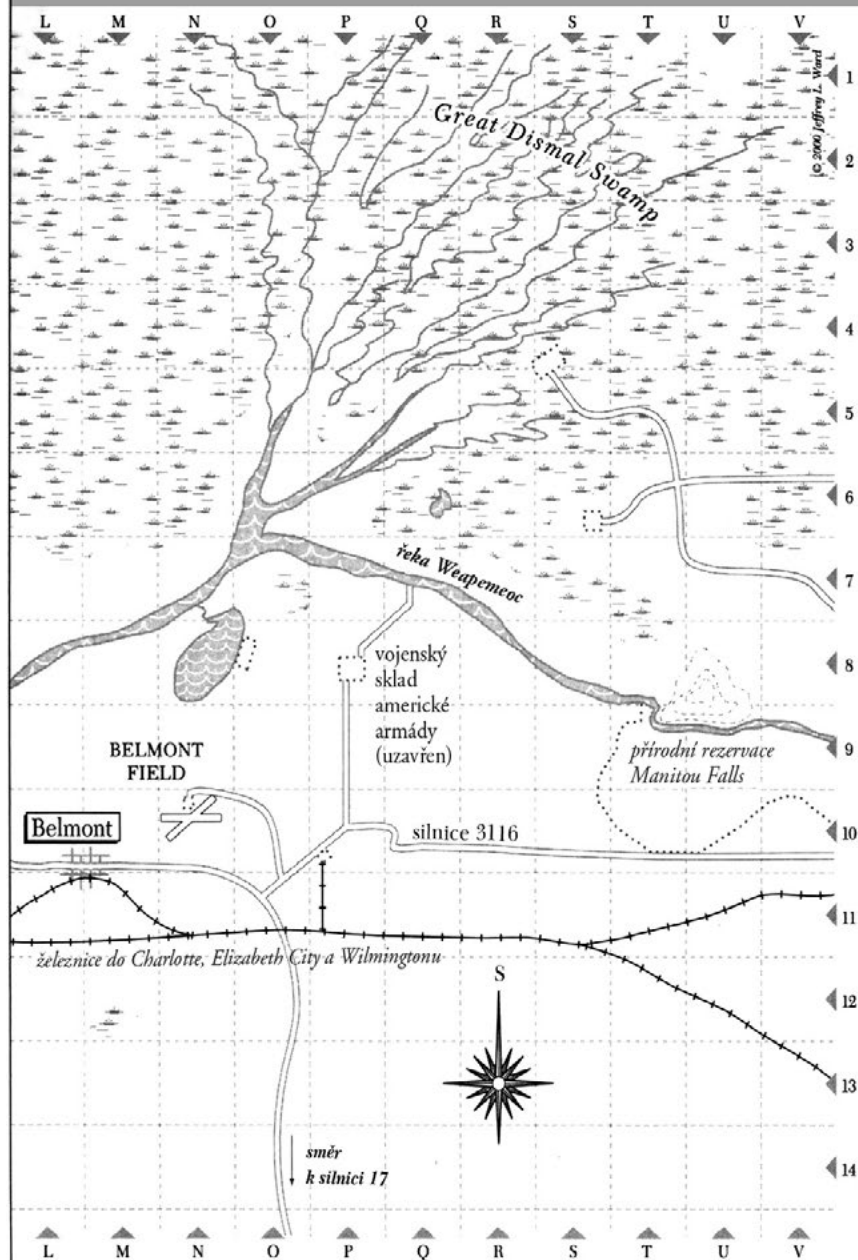
Z mozku a pouze z mozku povstávají rozkoše, radosti,
smích a šprýmy stejně jako zármutek, bolest, žal
a slzy... Mozek je rovněž sídlem šílenství a deliria,
strachu a hrůz, jež na nás útočí v noci i ve dne...

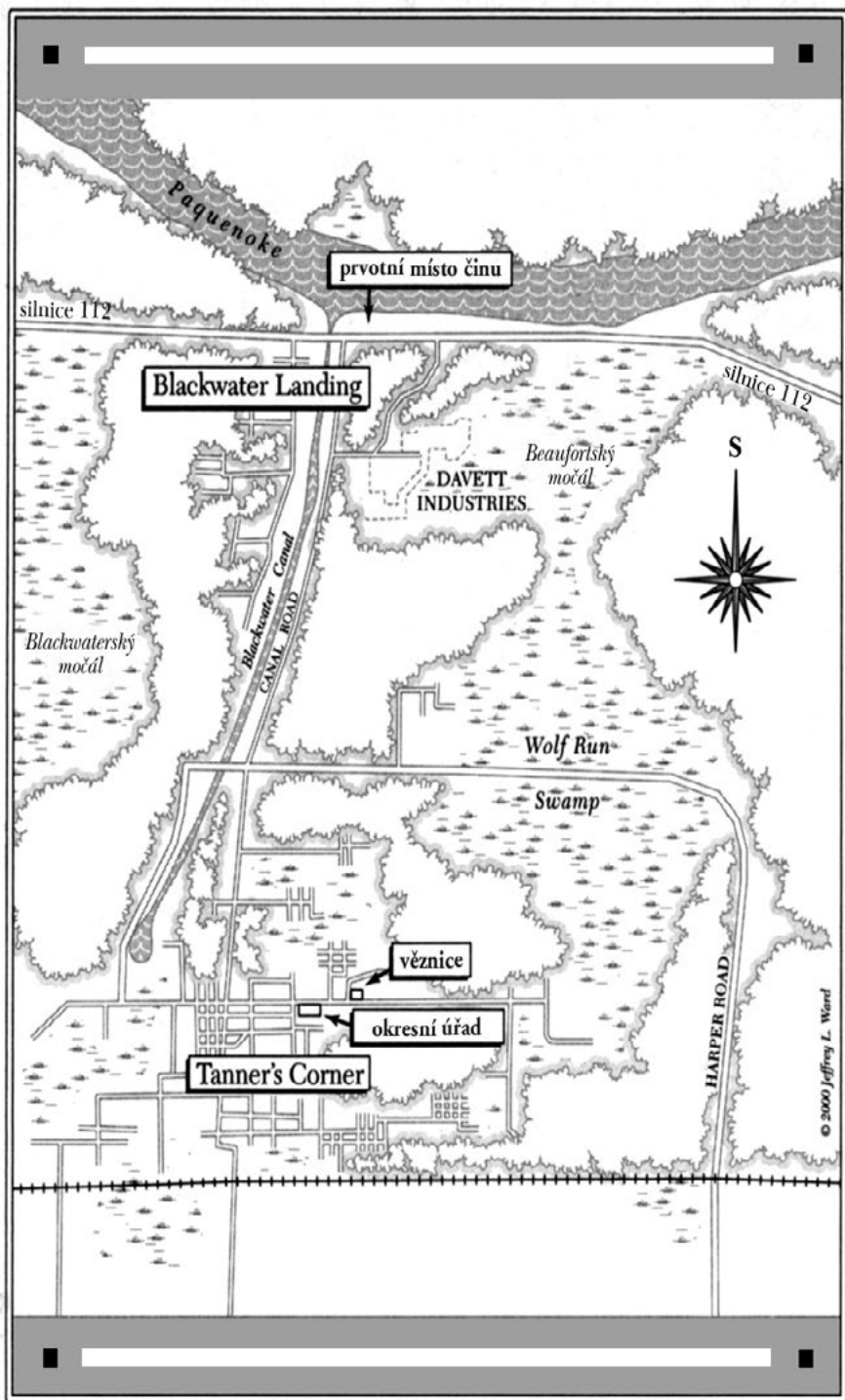
Hippokrates

OKRES PAQUENOKE,

SEVERNÍ KAROLÍNA

DÍL I

NA SEVER OD PAQUO

KAPITOLA 1

Přišla položit květiny na místo, kde zemřel ten chlapec a kde unesli to děvče.

Přišla, protože to byla obézní dívka s podobeným obličejem, která nemá mnoho přátel.

Přišla, protože se to od ní čekalo.

Přišla, protože chtěla.

Neobratná a zpocená šestadvacetiletá Lydia Johanssonová kráčela po hlinité krajnici silnice 112, kde zaparkovala svou Hondu Accord, a pak opatrně sešla z návrší k blátivému břehu, kde se Blackwater Canal vléval do kalné řeky Paquenoque.

Přišla, protože to pokládala za správné.

Přišla, přestože se bála.

Bylo krátce po rozbřesku, ale letošní srpen byl v Severní Karolině nejteplejší za poslední léta a Lydia se v bílých šatech zdravotní sestry potila ještě dříve, než vyrazila na mýtinu na říčním břehu obklopenou vrbami, gumovníky a širokolistými vavříny. Místo, které hledala, nalezla snadno: žluté policejní pásky bylo v ranním oparu velmi dobře vidět.

Zvuky časného rána. Křik potáplic, šmátravé šustění živočicha v hustém porostu opodál, horký vítr prohánějící se ostrůvky a rákosem.

Bože, já mám strach, pomyslela si Lydia. Živě si vybavila nejhrůzuplnější scény z románů Stephena Kinga a Deana Koontze, které čítávala pozdě v noci se svým společníkem – půllitrovým kelímkem Ben & Jerry's. Její přítel se podobným knihám smál,

ale Lydii vyděsily pokaždé, když je četla, i když je třeba nečetla poprvé a dobře věděla, jak příběh dopadne.

V křoví se ozvaly další zvuky. Lydia zaváhala a ohlédlá se. Zvuky neustávaly.

„Ahoj,“ řekl mužský hlas. Byl velmi blízko.

Lydia zalapala po dechu a prudce se otočila. Téměř upustila květiny. „Jesse, tys mě teda vystrašil.“

„Promiň.“ Jesse Corn stál na druhé straně smuteční vrby nedaleko mýtiny, která byla oddělena policejní páskou. Lydia si všimla, že Jesseho pohled se upírá na stejnou věc: na lesknoucí se bílou čáru na zemi, kde bylo nalezeno chlapcovo tělo. Lydii neunikla ani tmavá skvrna, kterou jako zdravotní sestra okamžitě identifikovala jako zaschlou krev.

„Tak tady se to stalo,“ zašeptala.

„Jo, tady.“ Jesse si otřel čelo a prohrábl si poddajný chomáč světlých vlasů. Jeho uniforma – béžový úbor úřadu šerifa okresu Paquenoke – byla zmačkaná a zaprášená. Pod pažemi mu kvetly temné propoceně skvrny. Třicetiletý Jesse Corn měl stále chlapecky milý obličej, a přestože nebyl typem vychrtlého zatvrzelého kovboje, který Lydii imponoval, stejně jako už mnohokrát si Lydia i nyní pomyslela, že pokud jde o manželství, rozhodně by mohla dopadnout hůře. „Jak dlouho už tu jsi?“ zeptala se.

„Ani nevím. Možná od pěti.“

„Viděla jsem ještě jedno auto. Nahoře na silnici. To je Jim?“ zeptala se Lydia.

„Ne. Ed Schaeffer. Hlídá na druhé straně řeky.“ Jesse ukázal na kytíčku. „Ta je krásná.“

Lydia se po chvíli podívala na sedmikrásky v ruce. „Stály dva dolary čtyřicet devět. Ve Food Lion. Koupila jsem je včera večer. Věděla jsem, že takhle po ránu nebudou mít nikde otevřeno. Teda v Dell's otevřeno mají, ale tam zase neprodávají květiny.“ Napadlo ji, proč vlastně plácá tyhle blbosti. „Nevíš, kde je Mary Beth?“

Jesse zavrtěl hlavou. „Jako by se po ní slehla země.“

„To znamená, že nevíte ani o něm.“

„Ani o něm.“ Jesse se podíval na hodinky na svém zápěstí.

A pak na tmavou hladinu, husté rákosí, neprostupnou travu a rozpadající se molo.

Lydie se vůbec nelíbilo, že okresní policista s velkou pistolí působí stejně nervózním dojmem jako ona. Jesse vyrazil po travnatém svahu na silnici. Zarazil se. „Jenom za dva devadesát devět?“

„Za dva čtyřicet devět. Ve Food Lion.“

„To je zadarmo,“ řekl mladý policista a podíval se úkosem na oceán husté trávy. Znovu vyrazil do svahu. „Počkám nahoře u služebního auta.“

Lydia Johanssonová přistoupila blíže k místu činu. Několik minut se modlila. Modlila se za duši Billyho Staila, která se včera ráno odpoutala právě na tomto místě od jeho zkrvaveného těla.

A také za duši Mary Beth McConnellové, ať už teď byla kdekoliv.

A také za sebe.

V porostu se ozvaly další zvuky. Praskot a šelest.

Denního světla přibývalo, ale slunce přesto nedokázalo projasnit Blackwater Landing. Řeka zde dosahovala značné hloubky a lemovaly ji neuspořádané černé vrby a tlusté cedrové a cypřišové kmeny – některé byly živé, jiné nikoliv, ale všechny se dusily pod nánosem mechu a popínavých rostlin. Nedaleko odtud na severovýchod se nacházely mokřiny Great Dismal Swamp a Lydia Johanssonová jako každá správná skautka z okresu Paquenoke znala o tomto místě všechny legendy: o Jezerní panně, o Bezhlavém železničáři... Tyto přízraky ji však nyní neznepokojovaly. Blackwater Landing teď měl své vlastní strašidlo – chlapce, který unesl Mary Beth McConnellovou.

Lydia nedokázala nemyslet na všechny historky, které už o něm slyšela. Jak se zde tiše potuluje bažinami a lesy, bledý a vyzáblý jako houžvička. Jak si vybírá milence, kteří zde leží na dece nebo parkují u řeky. Jak se v noci vkradl na dvorek jednoho domu u Canal Road a postavil se k oknu dívky, která uvnitř spala. Zíral na ni, třel si ruce jako kudlanka a civěl tak dlouho, až už to nemohl vydržet, protáhl ruku otvorem, který vyřezal do skla, a sáhl dívce pod pyžamo. Nebo se jen tak přikrčil u krajnice před jedním domem v Blackwater Landing a díval se do oken v naději, že se mu podaří spatřit dívku, kterou po škole sledoval.

Lydia otevřela kabelku, vytáhla cigaretu a třesoucíma se rukama si zapálila. Cigaretu ji trochu uklidnila. Pak vyrazila podél břehu a zastavila se vedle trsu vysoké trávy, jenž se ohýbal ve vánku.

Na vrcholu kopce zaslechla motor automobilu. Neodjíždí snad Jesse, že ne? Lydia se znepokojeně podívala jeho směrem, ale Jesseho auto se ani nepohnulo. Zřejmě jen pustil klimatizaci, pomyslela si. Když se otočila zpátky k vodě, všimla si, že listy ostrice, šáchoru a divoké rýže se stále ohýbají, vlní a šustí.

Jako by tam někdo byl, jako by se držel u země a blížil se ke žluté pásce.

Ale ne, ne, to je samozřejmě nesmysl. Je to jen vítr, ujišťovala se Lydia. A obřadně položila květiny do rozsochy větrem ošlehané vrby nedaleko od přízračného obrysu roztaženého těla, postříkaného krví tmavou jako říční voda.

Zástupce šerifa Ed Schaeffer se opíral o dub a nevšímal si ranních komárů, kteří mu poletovali kolem paží v košili s krátkým rukávem. Přikrčil se a znovu začal zkoumat lesní porost.

Musel se zachytit větve, protože měl závratě z vyčerpání. Stejně jako většina policistů z oddělení byl vzhůru již téměř čtyřicet hodin, během nichž usilovně pátral po Mary Beth

McConnellové a chlapci, který ji unesl. Zatímco však ostatní začali jeden po druhém odjíždět domů, aby se osprchovali, najedli a dopřáli si pár hodin spánku, Ed pokračoval v pátrání. Byl nejstarším a největším policistou ve sboru (padesát jedna let a sto osmnáct kilogramů převážně zcela postradatelné váhy), ovšem ani únava, hlad a ztuhlé klouby ho nemohly odradit od dalšího hledání ztracené dívky.

Znovu začal zkoumat půdu.

Stiskl tlačítko vysílačky. „Jesse, to jsem já. Seš tam?“

„Mluv.“

„Mám tady šlápoty,“ zašeptal Ed. „Jsou čerstvé.“

„Vážně? Myslíš, že je to on?“

„Kdo jiný by to byl? Takhle po ránu na téhle straně Paquo?“

„Zdá se, žeš měl pravdu,“ řekl Jesse Corn. „Nejdřív jsem ti nevěřil, ale zřejmě jsi trefil hřebíček na hlavičku.“

Právě Ed totiž přišel s teorií, že se sem chlapec vrátí. Nešlo o žádné klíše, podle kterého se pachatelé vrací na místo činu, ale spíše o to, že Blackwater Landing mu vždy sloužilo jako lovný revír, a ať se chlapec za celá léta dostal do sebevětších potíží, vždy se sem zase vrátil.

„Zdá se, že stopa vede směrem k tobě,“ pokračoval Ed, „ale nejsem si jistý. Většinou šlapal na listy. Měj oči na stopkách. Půjdu zjistit, odkud přišel.“

S praskáním v kolenou se zvedl a co nejtíšeji se začal vracet po stopách směrem, ze kterého přicházely – dále od vody a hlouběji do lesa.

Sledoval chlapcovu stopu asi sto metrů a všiml si, že vede ke staré lovecké chatrči, která mohla hostit tři až čtyři lovce. Střílny byly tmavé a šedivá chatrč vypadala opuštěně. Dobrá, pomyslel si Ed. Uvnitř ten chlapec pravděpodobně není. Ale přesto...

Ed Schaeffer se zhluboka nadechl a udělal něco, co už téměř rok a půl neudělal: vytáhl z pouzdra revolver. Sevřel ho

zpocenou rukou a vyrazil kupředu. Oči mu zběsile těkaly sem a tam mezi chatrčí a porostem, jak neustále hledal místo, kam co nejtíšeji našlápnout.

Je chlapec ozbrojen? napadlo ho, když si uvědomil, že je nekrutý jako voják, který se vylodil na obnažené mořské pláži. Představil si, jak se v jedné ze střílen rychle objevuje hlaveň pušky a míří na něj. Zmocnil se ho náhlý nával paniky, a tak poslední tři metry k boční stěně chatrče rychle přeběhl v podřepu. Přitiskl se k hničícímu dřevu, vydýchal se a začal pozorně naslouchat. Uvnitř slyšel jen slabé bzučení hmyzu.

No dobrá, řekl si v duchu. Nakoukni tam. Rychle.

Než stačil ztratit kuráž, vstal a podíval se střílnou dovnitř.

Nikdo.

Naklonil se blíž a pohlédl na podlahu. Na tváři se mu objevil úsměv. „Jesse,“ zavolal vzrušeně do mikrofonu.

„Copak?“

„Jsem u jedné chaty asi čtyři sta metrů severně od řeky. Myslím, že tu ten kluk nocoval. Jsou tu nějaké prázdné obaly od jídla a láhve od minerálek. A taky kotouč s izolační páskou. A víš co? Vidím tu taky mapu.“

„Mapu?“

„Jo. Zdá se, že je to mapa zdejší oblasti. Vsadím se, že nám prozradí, kam odvedl Mary Beth. Co na to říkáš?“

Ed Schaeffer se však nikdy nedočkal reakce svého kolegy na tento cenný policejní objev. V lese se ozval ženský křik a vysílačka Jesseho Corna oněměla.

Lydia Johanssonová zavravorala a znovu vykřikla, když chlapec vyskočil z vysoké trávy a zaťatými prsty jí sevřel ramena.

„Panebože, prosím tě, neubližuj mi!“ křičela.

„Buď zticha,“ sykl vztekle chlapec a rozhlédl se. Měl trhavé pohyby a zlomyslné oči. Byl vysoký, vychrtlý jako většina šestnáctiletých chlapců v malých městečkách Severní Karolíny

a velice silný. Kůži měl zarudlou a plnou podlitin – zřejmě od jedovaté škumpy – a na hlavě nedbalý sestřih, který vypadal, jako by si ho dělal sám.

„Jen jsem přinesla květiny... nic víc. Nechtěla jsem tu –“

„Pšš,“ sykl chlapec.

Jeho dlouhé a špinavé nehty se jí však bolestivě zaryly do kůže a Lydia znovu vykřikla. Chlapec jí položil ruku přes ústa. Lydia cítila, jak se tiskne na její tělo, a do nosu jí pronikal kyselý zápach jeho nemytého těla.

Vykroutila hlavu z jeho sevření. „Neubližuj mi!“ žadonila plačtivě. „Prosím...“

„Drž klapáčku!“ Slova z něj vyjela jako zátka ze sudu a na Lydiinu okrouhlou tvář dopadly kapičky slin. Chlapec jí vztekle zalomcoval, jako by byla neposlušný pes. Lydia se mu instinktivně pokusila vytrhnout, jenže on ji povalil do teplé trávy. Ucítila zápach zahnívající vegetace. Chlapec ztratil při zápase botu, ale nevěnoval své bosé noze pozornost a znovu Lydii položil ruku přes ústa, přitiskl ji a držel tak dlouho, dokud se nepřestala vzpouzet.

Z vrcholu kopce se ozval hlas Jesseho Corna. „Lydie? Kde jsi?“

„Pšššš,“ varoval ji znovu chlapec a oči měl vytřeštěné jako šílenec. „Pojď, padáme odsud. Jestli křikneš, budeš toho šeredně litovat. Rozumíš? *Rozumíš?*“ Sáhl si do kapsy a ukázal Lydii nůž.

Lydia přikývla.

Chlapec ji začal táhnout k řece.

Ne, tam ne. Prosím ne, přesvědčovala Lydia v duchu svého anděla strážného. Nedopusť, aby mě tam odvedl.

Na sever od Paquo...

Lydia se ohlédlá a všimla si, že Jesse Corn stojí na okraji cesty, rukou si zakrývá oči před sluncem a pozoruje krajinu. „Lydie?“ volal.

Chlapec ji začal tahat rychleji. „Ježíšikriste, dělej!“

„Hej!“ křikl Jesse, když je konečně zahlédl, a vyrazil dolů z kopce.

Jenže chlapec s Lydií už byli u břehu, kde měl chlapec pod rákosím a travou ukrytou malou loďku. Postrčil Lydii do loďky, odrazil se od břehu a začal prudce veslovat na druhou stranu řeky. Přirazil s loďkou ke břehu a vystrkal Lydii ven. Pak ji odvlék do lesa, kde našel v porostu sotva znatelnou stezku.

„Kam to jdeme?“ špitla Lydia.

„Za Mary Beth. Budeš s ní.“

„Proč? Co jsem provedla?“ zašeptala znovu Lydia a rozvzlykala se.

Chlapec však už nepromluvil. Nepřítomně zatukal nehty o sebe a odtáhl dívku za sebou do lesa.

„Ede,“ ozval se ve vysílačce naléhavý hlas Jesseho Corna. „To je teda průšvih. Dostal Lydii. Ztratil jsem ho.“

„Cože?“ Ed Schaeffer se zarazil. Když zaslechl křik, utíkal směrem k řece.

„Má Lydii Johanssonovou. Dostal ji taky.“

„Sakra,“ zabručel podsaditý policista, který klel zhruba stejně často, jako vyťahoval zbraň. „A proč to udělal?“

„Protože je to blázen,“ odpověděl Jesse. „Proto. Je na druhém břehu řeky a půjde tvým směrem.“

„Dobře.“ Ed se na okamžik zamyslel. „Pravděpodobně se sem vrátí, aby si vzal věci z té lovecké chajdy. Schovám se uvnitř a dopadnu ho, až vejde do dveří. Má bouchačku?“

„Nevšiml jsem si.“

Ed si povzdech. „No dobře... Přijď sem, co nejdřív to půjde. A zavolej taky Jimovi.“

„Jasně.“

Ed vypnul červené vysílací tlačítko a podíval se skrz křoví směrem k řece. Po chlapci a jeho nové oběti nikde ani stopy.

Zadýchaně tedy odběhl k chatrči, našel dveře a rozkopl je. Dveře se s praskotem otevřely a Ed rychle vešel dovnitř.

Byl tak bez sebe strachem a vzrušením a tak silně se soustředil na to, co se stane, až sem chlapec dorazí, že zprvu vůbec nevěnoval pozornost malým černožlutým tečkám, které mu bzučely před obličejem. Ani drobnému lechtání, které pocítil na krku a jež se mu postupně rozlévalo dolů po páteři.

Po chvíli se však lechtání změnilo ve výbuchy palčivé bolesti na ramenou, pažích i pod nimi.

„Ach bože!“ vykřikl Ed, vyskočil a vyděšeně pohlédl na tucety sršňů, kteří se mu přilepili na kůži. V panice je chtěl ze sebe setrást, ale jeho pohyby sršně ještě více rozdráždily. Popíchali ho na zápěstí, na dlani, na prstech. Ed vykřikl. Bolest byla úděsnější než vše, co do té doby zažil – horší než zlomená noha, horší než když popadl litinový pekáč a nevěděl, že ho Jean nechala půl hodiny na sporáku.

Náhle vnitřek chatrče potemněl, když se z obrovského šedého hnízda v rohu vyrojilo mračno dalších sršňů. Hnízdo bylo rozdrčené – zřejmě jak Ed prudce rozkopl dveře. Během okamžiku na něj zaútočily stovky těchto zabijáckých tvorů. Bzučeli mu ve vlasech, sedali mu na ramena a na uši, lezli mu za košili a do kalhot, jako by věděli, že bodat do látky je zbytečné a lepší je vyhledat holou kůži. Ed vyrazil ke dveřím, strhl ze sebe košili a ke své hrůze uviděl, že má na obrovském břiše i na prsou přilepené další vrstvy lesklých sršňů. Zanechal snahy je ze sebe setrást a jednoduše se dal do zběsilého běhu.

„Jesse, Jesse, Jesse!“ volal, ale vzápětí si uvědomil, že se jeho hlas změnil v pouhý šepot; žihadla na krku mu uzavřela hrdlo. Utíkej! říkal si v duchu. Utíkej k řece.

A tak Ed utíkal. Pádil rychleji než kdykoliv předtím a slepě se prodíral lesem. Nohy mu zuřivě kmitaly. Běž... Pokračuj v běhu, přikázal si. Nezastavuj se. Uteč těm malým hajzlům. Mysli na svou ženu, mysli na dvojčata. Utíkej, utíkej, utíkej...

Sršňů teď bylo méně, ale Ed stále viděl, že se mu na kůži drží třicet nebo čtyřicet černožlutých jedinců se zadky nakloněnými nestydatě dopředu, aby ho mohli znovu a znovu bodat.

Za tři minutky jsem u řeky. Plácnu sebou do vody a uteču té bolesti, uteču tomu ohni. Oni se utopí a zase mi bude dobře.

Ed běžel jako závodní kůň, uháněl jako srnec a řítil se vpřed porostem, který se změnil v pouhou rozmazanou zelenou šmouhu.

Už tam...

Počkat, počkat. Co se děje? Ed Schaeffer se podíval dolů a uvědomil si – téměř pobaveně – že vůbec neutíká. Dokonce se ani nedokázal postavit. Ležel na zemi asi deset metrů od chatrče a nohy mu nekmitaly, nýbrž sebou jen samovolně škubaly.

Ed hmátl rukou po vysílačce, a přestože měl dlaň oteklou na dvojnásobek původní velikosti, podařilo se mu stisknout vysílací tlačítko. Poté se mu však křeče rozšířily od nohou do trupu, krku a paží a Ed vysílačku opět upustil. Ještě chvíli slyšel z reproduktoru Jesseho hlas, a když tento hlas ustal, zaposlouchal se do kolísavého bzukotu sršňů, který se nakonec změnil v tenkou nitku monotónního zvuku a poté v úplné ticho.

KAPITOLA 2

Vyléčit ho mohl pouze Bůh. A ten se k tomu neměl.

Zas tak moc na tom však nezáleželo, jelikož Lincoln Rhyme byl spíše vědecky než duchovně založeným člověkem. Také proto nyní necestoval do Lourd, Turína nebo nějakého baptistického stanu s šíleným duchovním léčitелеm uvnitř, nýbrž do nemocnice v Severní Karolině – v naději, že se zde stane alespoň částečným, když už ne úplným člověkem.

Usazen ve výrazně červeném motorizovaném invalidním vozíku Storm Arrow nyní Rhyme sjel po rampě z dodávky, ve které spolu se svým ošetřovatelem a Amélie Sachsovou právě urazil osm set kilometrů z Manhattanu. Se slámkou ovladače v dokonale tvarovaných rtech otočil vozík a na chodníku přidal rychlost směrem k hlavnímu vchodu Neurologického výzkumného ústavu při Severokarolínské univerzitě v Avery.

Thom stáhl rampu nablýskaného černého Chryslera Grand Rollx, do kterého se dalo snadno vjet na invalidním vozíku.

„Zaparkuj ho na místo pro invalidy,“ zavolal Rhyme a zachechtal se.

Amélie Sachsová zvedla obočí na Thoma, který řekl: „Má dobrou náladu. Využij toho. Nevydrží mu dlouho.“

„Já to slyšel,“ křikl Rhyme.

Ošetřovatel odjel zaparkovat auto a Sachsová dohonila Rhyma. U ucha měla telefon a čekala, až se jí ozvou z místní půjčovny aut. Thom měl strávit většinu příštího týdne v Rhymově nemocničním pokoji a Sachsová chtěla mít pro sebe pár

hodin, během nichž si možná trochu prohlédne okolí. Kromě toho ji neoslovovaly dodávky, nýbrž sportovní auta, a již z principu se vyhýbala vozidlům s maximální rychlostí nepřesahující stopadesátku.

Pět minut držela telefon u ucha a nakonec zklamaně zavěsila. „Nevadilo by mi čekat na telefonu, ale ta hudba je příšerná. Zkusím to později.“ Podívala se na hodinky. „Je teprve půl jedenácté a to horko už je nesnesitelné. *Absolutně* nesnesitelné.“ Ani na Manhattanu není v srpnu právě nejmírnější počasí, ale stále leží daleko severněji než Severní Karolína, a když včera vyjžděli z New Yorku přes Holland Tunnel směrem na jih, pohybovala se teplota kolem dvaadvaceti stupňů a vzduch byl suchý jako troud.

Rhyme nevěnoval horku sebemenší pozornost. Jeho myšlenky se soustředily výlučně na účel zdejšího pobytu. Automatické dveře se před nimi poslušně otevřely (tohle bude klenot mezi středisky pro tělesně postižené, pomyslel si Rhyme) a noví návštěvníci vešli do chladné chodby. Zatímco se Sachsová vyptávala na další pokyny, Rhyme se rozhlížel po celém podlaží. Všiml si asi šesti neobsazených a zaprášených invalidních vozíků. Napadlo ho, co se asi stalo s jejich majiteli. Možná byla zdejší léčba natolik úspěšná, že odhodili vozíky a povýšili na chodítka a berle. Nebo se jejich stav zhoršil a dnes jsou upoutáni na lůžko nebo motorizovaný vozík.

A možná někteří z nich zemřeli.

„Tudy,“ řekla Sachsová a kývla směrem k hale. U výtahu (s dvojnásobně širokými dveřmi, madly a tlačítka metr od podlahy) se k nim připojil Thom a o několik minut později se už nacházeli před hledaným apartmá. Rhyme přijel ke dveřím a všiml si bezdotykového hlasového ovladače. Řekl hlučně: „Sezame, otevři se,“ a dveře se skutečně doširoka rozevřely.

„Tohle tu říká spousta lidí,“ pravila líně sekretářka, jakmile byli uvnitř. „Vy jste určitě pan Lincoln Rhyme. Řeknu doktorce, že jste tady.“

•

Doktorka Cheryl Weaverová byla štíhlá a pěkně upravená pětáctýřicátnice. Rhyme si okamžitě všiml, že má rychlé oči a velmi silné ruce, jak se na chirurga sluší a patří. Na rukou měla krátké, nenalakované nehty. Vstala od stolu, usmála se, potřásla si rukou se Sachsovou a Thomem a kývla na pacienta. „Lincolne.“

„Doktorko.“ Rhyme přešel očima tituly mnoha knih na policích a pak si prohlédl mraky certifikátů a diplomů – jak si všiml, všechny pocházely z dobrých škol a renomovaných institucí. Rhyme již ovšem věděl, že tento ústav má nejlepší doporučení. Měsíce hledání ho přesvědčily, že univerzitní léčebné středisko v Avery je jednou z nejlepších nemocnic na světě. Zdejší oddělení onkologie a imunologie patřila mezi nejvytíženější v zemi a neurologický ústav doktorky Weaverové udával tón v oblasti výzkumu a léčby poranění míchy.

„Ráda vás konečně poznávám,“ řekla doktorka. Pod rukou jí ležela asi dva centimetry tlustá hnědá složka. Moje zpráva, předpokládal Rhyme a napadlo ho, co asi bývalý lékař zapsal do kolonky „Prognóza“: „Nadějná“? „Slabá“? „Beznadějná“?

„Lincolne, už jsme spolu několikrát hovořili po telefonu, a jak vidím, rozhodl jste se podstoupit léčebnou proceduru v našem ústavu. Ráda bych proto s vámi znovu absolvovala několik předběžných konzultací. Kvůli vám i kvůli sobě.“

Rhyme zdvořile přikývl. Byl připraven snést pár formalit, přestože jinak neměl na pitomosti trpělivost. A tohle pomalu začínalo zavánět alibismem.

„Četl jste materiály o našem ústavu. A víte, že jsme nedávno začali zkoušet novou metodu regenerace a rekonstrukce páteřní míchy. Musím ovšem znovu zdůraznit, že jde o *experimentální* metodu.“

„Chápu.“

„Většina kvadruplegiků, které jsem léčila, toho ví o neurologii více než leckterý praktický lékař. A vsadím se, že vy nejste výjimkou.“

„Vím něco o vědě,“ řekl Rhyme ledabyle, „a vím něco o medicíně.“ A věnoval doktorce Weaverové jedno ze své přebohaté zásoby pokrčení ramen, na která měl patent. Zdálo se, že si doktorka jeho pohybu dobře všimla a vryla si ho do paměti.

„Omlouvám se, pokud budu jen opakovat, co už dávno víte,“ pokračovala, „ale je velmi důležité, abyste chápal, co tato metoda dokáže a co nedokáže.“

„Prosím,“ řekl Rhyme. „Pokračujte.“

„Nervová soustava se skládá z axonů, které přenášejí nervové impulsy. Při poraněních míchy jsou tyto axony přerušeny nebo rozdrčeny a odumírají. Tím přestávají přenášet impulsy, takže se nervové signály nedostávají z mozku do zbytku těla. Asi jste už mnohokrát slyšel, že nervy nemají schopnost regenerace. Jenže to není tak úplně pravda. U *periferní* nervové soustavy, jako jsou ruce nebo nohy, *mohou* poškozené axony dorůst. U centrální nervové soustavy, kterou tvoří mozek a mícha, to však možné není. Přinejmenším se axony neregenerují samy od sebe. Takže pokud se říznete do prstu, kůže vám sroste a do prstu se vám vrátí hmat. U páteřní míchy se nic podobného nestane. Existují ovšem metody, které se právě učíme používat a které mohou takovou regeneraci podporovat.

V našem ústavu používáme metodu otevřeného útoku na místo poranění. Útočíme na poškozené místo na všech možných frontách. Používáme tradiční dekompresní chirurgii, abychom obnovili kostěnou strukturu obratlů a ochránili místo, ve kterém k poranění došlo. A pak na poškozené místo transplantujeme dvě věci: za prvé tkáň z periferní nervové soustavy pacienta...

„Protože se dokáže regenerovat?“ zeptal se Thom a pečlivě si upravil žlutomodrou vázanku s květinovým motivem.

„Ano, ano, pochopitelně,“ zabručel Rhyme a obrátil se k doktorce. „Pokračujte, prosím.“

Thom něco naznačil Sachsové. Rhymovi se zdálo, že ošetřovatel šeptá: „Říkal jsem ti, že mu to dlouho nevydrží.“ Rhyme se tedy na Thoma zamračil a pak se zeširoka usmál na doktorce Weaverovou, která pokračovala: „Další látkou, kterou transplantujeme, jsou buňky centrální nervové soustavy nějakého zárodku, které...“

„Á, žralok,“ poznamenal Rhyme.

„Přesně tak. Buňky pocházejí ze žraloka modravého, ano.“

„Lincoln nám o tom říkal,“ podotkla Sachsová. „Ale proč ze žraloka?“

„Z imunologických důvodů – žraločí buňky mají dobrou slučitelnost s lidskými. A kromě toho,“ dodala doktorka a usmála se, „je to zatraceně velká ryba, takže z jednoho exempláře získáme velké množství zárodečného materiálu.“

„A proč právě zárodečného?“ vyptávala se Sachsová.

„Protože pouze centrální nervová soustava *dospělého* jedince nemá schopnost přirozené regenerace,“ zamumlal Rhyme a neskrýval rozladěnost z dalšího přerušení. „Nervová soustava dítěte přece musí růst.“

„Přesně tak. Zárodečný materiál obsahuje kmenové buňky – také se jim říká progenitory. Ty podporují růst nervové tkáně. Po dekompresním chirurgickém zákroku a této mikrotransplantaci pak provedeme ještě jeden zákrok – právě do něj vkládáme obrovské naděje. Vyvinuli jsme nové léky, které by podle našeho názoru mohly významným způsobem zdokonalit regeneraci. Axony centrální nervové soustavy se totiž neregenerují z toho důvodu, že se v pouzdrech kolem nervů hromadí bílkoviny zpomalující regeneraci. My jsme ovšem vyvinuli protilátky, které na tyto bílkoviny útočí. Protilátky tedy *umožňují* regeneraci axonů. Zároveň podáváme pacientovi neurotrofin, který *stimuluje* jejich růst. Jedná se o nové léky,

které nám připadají velice slibné. Na lidech však dosud nebyly vyzkoušeny.“

„A existují zde nějaká rizika?“ zeptala se Sachsová.

Rhyme se na ni podíval a doufal, že Amélie jeho pohled zachytí. *On* ta rizika znal. A *on* učinil rozhodnutí podstoupit je. Nepřál si, aby Sachsová doktorku přerušovala. Její pozornost se však právě plně upírala na doktorku Weaverovou. Rhyme tenhle výraz znal: přesně tak Sachsová vyslychala podezřelé osoby.

„Samozřejmě zde existují rizika. Samotné léky nejsou nijak zvlášť nebezpečné. Ovšem existují rizika, která souvisejí s léčbou. U všech kvadruplegiků s postižením obratle C4 dochází ke zhoršení činnosti plic. Vy jste se dokázal zbavit plicního ventilátoru, ale při podání anestetik u vás může dojít k selhání respirační činnosti. Stres z celé procedury by pak mohl vést k autonomní dysreflexii a potažmo ke značnému zvýšení krevního tlaku – tyto skutečnosti jistě dobře znáte –, což by zase mohlo mít za následek mrtvici nebo těžkou mozkovou příhodu. Dále existuje riziko chirurgického poškození místa původního zranění. Momentálně nemáte žádné cysty ani umělé cévky, ale operace a následné nahromadění tekutin by u vás mohly zvýšit tlak a způsobit další komplikace.“

„Čili by to bylo ještě horší,“ utrousila Sachsová.

Doktorka Weaverová přikývla a podívala se na složku – zřejmě aby si osvěžila paměť, aniž by složku otevírala. Vzhlédla. „Ve vašem případě byla zachována funkce jednoho lumbrikálního svalu – můžete pohybovat prsteníčkem levé ruky – a dobře ovládáte rovněž svalstvo na ramenou a krku. O některé nebo dokonce o všechny tyto funkce můžete přijít. A můžete ztratit i schopnost samostatného dýchání.“

Sachsová setrvala v naprostém tichu. „Aha,“ řekla nakonec a slovo z ní vyšlo v podobě napjatého povzdechnutí.

„Musíte tato rizika uvážit v porovnání s tím, co doufáte léčbou získat. Říkám vám na rovinu, že nebudete moci znovu cho-

dit, pokud jste v něco takového doufal. Procedury tohoto druhu přinesly omezené úspěchy v případě poranění na úrovni bederní a hrudní – což je mnohem níže než ve vašem případě –, a navíc se jednalo o méně závažná poškození. U poranění krční páteře byly úspěchy pouze okrajové, u traumat obratle C4 dokonce vůbec žádné.“

„Jsem hazardní hráč,“ řekl Rhyme rychle a Sachsová se na něj znepokojeně podívala. Protože věděla, že Lincoln Rhyme vůbec není hazardní hráč. Že je založením vědec, který žije podle vyčíslitelných a dobře doložitelných principů. „Chci tu operaci,“ dodal Rhyme prostě.

Doktorka Weaverová přikývla a nezdálo se, že by ji Rhymovo rozhodnutí potěšilo, nebo zklamalo. „Bude zapotřebí provést pár testů, které potrvají několik hodin. Zákrok je naplánován na pozítří. Budete muset vyplnit asi tisíc formulářů a dotazníků.“ Doktorka se obrátila k Sachsové. „Vy jste jeho zplnomocněný zástupce?“

„Ne, já,“ ozval se Thom. „Podepíšu to za něj.“

„Dobře. Takže zatím prosím počkejte tady. Za chvíli se vrátím s papíry.“

Sachsová vstala a následovala doktorku z místnosti. Rhyme zaslechl, jak jí říká: „Doktorko, chtěla bych se –“ Dveře se s cvaknutím zavřely.

„Spiknutí,“ zamumlal Rhyme k Thomovi. „Vzpoura vlastní posádky.“

„Dělá si o tebe starosti.“

„Starosti? Ta ženská jezdí v autě dvěstěčtyřicítkou a hraje si v jižním Bronxu na vojáky. Já si zase do sebe nechávám vpravit rybí buňky.“

„Ty víš, jak to myslím.“

Rhyme netrpělivě pohodil hlavou. Oči mu zabloudily do rohu kanceláře doktorky Weaverové, kde se na kovovém podstavci vyjímala páteřní mícha – pravděpodobně skutečná. Rhymovi

připadala příliš křehká, než aby dokázala udržet nesmírně složitý lidský život, který byl kdysi kolem ní obalen.

Foukl do trubičky ovladače vozíku a otočil se ke dveřím. Podíval se úkosem, jako by mohl vidět skrz stěnu a dozvědět se, jaké pikle na něj Amélie kuje. „O čem se tam baví?“ zamumlal a podíval se výhrůžně na Thoma. „Ty to víš? Je tu snad něco, o čem jsi mi neřekl?“

„Lincolne –“

Právě když se Rhyme chystal otočit čelem k ošetřovateli, dveře se otevřely a dovnitř někdo vstoupil. Nebyla to však doktorka Weaverová, nýbrž vysoký a až na lehce vyduuté břicho hezky upravený muž v žlutohnědé policejní uniformě. „Máš návštěvu,“ pronesla vážně Sachsová.

Když muž uviděl Rhyma, sundal si neforemnou hučku a přikývl. Necívil na Rhymovo postižené tělo, jak to při setkání s ním činila většina lidí, ale okamžitě zabloudil očima k páteři na podstavci za lékařským stolem. Po chvíli se podíval zpátky na Rhyma. „Pane Rhyme, já jsem Jim Bell. Bratranec Rolanda Bella. Říkal mi, že budete tady, a tak jsem sem přijel z Tanner's Corner.“

Roland Bell pracoval u newyorské policie a několikrát vyšetřoval případ spolu s Rhymem. V současné době byl partákem Lona Sellitta – detektiva, kterého znal Rhyme už celá léta. Roland poskytl Rhymovi jména několika svých příbuzných, kterým měl Lincoln během pobytu v Severní Karolině zavolat, kdyby zatoužil po návštěvě. Jim Bell byl jedním z nich, vzpomněl si Rhyme. Podíval se za šerifa ke dveřím, kterými měl přijít jeho anděl milosrdenství doktorka Weaverová, a nepřítomně řekl: „Těší mě, že vás poznávám.“

Bell se pochmurně usmál. „Upřímně řečeno nevím, jestli za chvíli nezměníte názor, pane.“

KAPITOLA 3

Když se Rhyme bedlivěji zaměřil na návštěvníka, nemohla mu uniknout podobnost.

Stejně štíhlá postava, stejně dlouhé ruce, řídnoucí vlasy a lehkomyšlná povaha jako u bratrance Rolanda. Tenhle Bell ovšem vypadal osmahlejší a ošlehanější větrem. Nejspíš chodil hodně na ryby a na lov. Stetson by mu slušel lépe než policejní klobouk. Posadil se na židli vedle Thoma.

„Máme takový problém, pane Rhyme,“ začal.

„Říkejte mi Lincolne, prosím vás.“

„Tak prosím,“ vyzvala Bella Sachsová. „Povězte mu, co jste mi říkal.“

Rhyme na Sachsovou chladně pohlédl. Seznámila se s tím člověkem před třemi minutami a už je s ním spolčená.

„Jsem šerif okresu Paquenoke. To je asi třicet kilometrů východně odtud. Máme tam takový případ, a tak jsem si vzpomněl, co mi kdysi říkal bratranec – nemůže si vás vynachválit, pane...“

Rhyme na Bella netrpělivě kývl, aby pokračoval. Kde je sakra ta doktorka? napadlo ho. Kolik těch formulářů musí ještě sehnat? A je i *ona* součástí tohoto spiknutí?

„Pokud jde o ten případ... Prostě jsem si říkal, že se tu zastavím a zeptám se vás, jestli byste nám nemohl věnovat trochu času.“

Rhyme se zasmál, ale v jeho smíchu nebyla ani špetka humoru. „Já půjdu na operaci.“

„Ach ano, já to chápu. Za nic na světě bych se vám do ní nechtěl plést. Jednalo by se jen o pár hodin... Moc velkou pomoc nepotřebujeme, alespoň doufám. Víte, bratranec Roland mi vyprávěl o některých kouscích, které jste prováděl během vyšetřování tam u vás na severu. My sice máme základní laboratorní vybavení, ale většina soudních expertiz musí projít přes Elizabeth City – tam je nejbližší ústředí státní policie – nebo přes Raleigh. Vypáčit z nich odpověď trvá celé týdny. A my týdny nemáme. My máme hodiny. Přinejlepším.“

„Na co?“

„Na to, abychom našli dvě unesené dívky.“

„Únosy spadají pod federály,“ konstatoval Rhyme. „Obráťte se na FBI.“

„Nevzpomínám si, kdy jsme měli v okrese federála, pokud nepočítám lidi z ATF a pár zatčení za nelegální výrobu alkoholu. Než se sem FBI uráčí přijet a s něčím začít, budou to mít ty holky za sebou.“

„Povězte nám, co se stalo,“ vybídla ho Sachsová. Má ve tváři ten svůj zaujatý výraz, pomyslel si Rhyme cynicky a s nelibostí.

„Včera došlo k zavraždění jednoho chlapce z místní střední školy a k únosu vysokoškolské studentky. Dnes ráno se pachatel vrátil a unesl další dívku.“ Rhyme si všiml, že mužova tvář po-temněla. „Nastrážil past a těžce zranil jednoho z mých lidí, který teď leží tady v léčebném středisku – v kómatu.“

„Jsou rodiny těch dívek bohaté?“ zeptala se Sachsová. „Dostaly žádost o výkupné?“

Velmi podstatné otázky, napadlo Rhyma. Tedy na aktivní vyšetřování. Jenže on tu nebyl proto, aby něco aktivně vyšetřoval. Sachsová si ovšem jeho úšklebku nevšímala.

„Ne, o peníze nejde.“ Šerifův hlas se náhle ztišil. „Je tu sexuální motiv. Pachatel byl dvakrát zatčen za ohmatávání dívek a jednou za masturbaci na veřejnosti.“ Bell to pronesl s jistotou

citlivostí a očima přitom pokukoval po Sachsové. Rhyme měl sto chutí mu říct, že Sachsová nedávno ohledávala místo činu v případě sexuálně motivovaného rozčtvrcení v Bronxu, přičemž Rhymovi rozjařeně hlásila, že v bytě jednoho podezřelého objevila závažný důkaz: album s fotografiemi pachatelova uměleckého díla.

Rhyme si všiml, že si Sachsová přestala zarývat krátký nehet ukazováčku do vlasů a škrábat se na hlavě a že zaujatě a soustředěně poslouchá Bellovo vyprávění. No, možná se tedy nejednalo o spiknutí, ovšem Rhyme dobře věděl, proč se Amélie tolik zajímá o případ, na jehož vyšetřování absolutně nemají čas. A ten důvod se mu pranic nelíbil. „Amélie,“ začal a vrhl chladný pohled na nástěnné hodiny.

„Proč nechceš, Rhyme? Co ti to udělá?“ Sachsová si odhrnula dlouhé rudé vlasy z ramen, kam jí splývaly jako nehybný vodopád.

Bell znovu pohlédl na míchu v rohu místnosti. „Jsme jen malý úřad, pane. Dělali jsme, co jsme mohli – všichni mí lidé a pár dalších dobrovolníků byli celou noc vzhůru –, ale faktem je, že jsme prostě nenašli jedinou stopu. Ed – to je ten policista v kómatu – se zřejmě nějak dostal k mapě, která prozrazovala, kam mohl pachatel odejít. Jenže doktoři nevědí kdy – nebo jestli vůbec – se zase probere.“ Bell prosebně pohlédl Rhymovi do očí. „Byli bychom moc rádi, kdybyste se podíval na důkazy, které jsme našli, a sdělil nám, kam podle vás mohl ten kluk zamířit. My jsme u konce s dechem. Potřebujeme seriózní pomoc.“

Rhyme to stále nechápal. Úkolem kriminalisty je analyzovat důkazy, pomoci vyšetřovatelům identifikovat podezřelého a poté podat svědectví před soudem. „Ale vy přece pachatele znáte a víte, kde bydlí,“ řekl. „Váš státní zástupce bude mít neprůstředný případ.“ I kdyby totiž zvorali místo činu – a policisté z malého města toho jsou docela dobře schopni –, pořád jim zbývala spousta důkazů pro usvědčení ze zločinu.

„Ne, ne – my se přece neobáváme soudního procesu, pane Rhyme. Nám jde o to, abychom pachatele *našli*, než ty dívky zavraždí. Nebo alespoň Lydii. Domníváme se, že Mary Beth je už dost možná mrtvá. Víte, když se to stalo, prolistoval jsem jednu knížku o vyšetřování podobných zločinů. Stálo tam, že při sexuálně motivovaných únosech máte obvykle čtyřicet hodin na nalezení oběti. Po uplynutí této doby ji únosce přestane pokládat za člověka a nedělá mu nejmenší potíže obět zavraždit.“

„Označil jste pachatele za kluka,“ řekla Sachsová. „Jak je starý?“

„Šestnáct let.“

„Takže mladistvý.“

„Technicky vzato ano,“ řekl Bell. „Jenže je na pohled dost velký a má za sebou horší minulost než většina dospělých potíživců.“

„Proklepli jste jeho rodinu?“ zeptala se Sachsová, jako by bylo již předem rozhodnuto, že se s Rhymem začnou případem zabývat.

„Jeho rodiče již zemřeli. Bydlí v pěstounské rodině. Prohledali jsme jeho pokoj, ale nenašli jsme žádné tajné skřípky, deník ani nic podobného.“

Ani jste nemohli, pomyslel si Lincoln Rhyme a vroucně si přál, aby tenhle člověk odjel zpátky do svého okresu s nevyslovitelným názvem a odnesl si své problémy s sebou.

„Myslím, že bychom měli, Rhyme,“ řekla Sachsová.

„Sachsová, ta operace –“

„Dvě oběti za jeden den?“ argumentovala Sachsová. „Mohl by to být progresivní pachatel.“ Progresivní pachatelé jsou jako drogově závislí. Aby ukojili svou rostoucí potřebu po zločinnosti, neustále stupňují četnost i krutost páchaných zločinů.

Bell přikývl. „Přesně tak. A pak jsem se ještě nezmínil o jedné věci. Za posledních pár let došlo v okrese Paquenoce ke třem dalším úmrtím a před několika dny taky k jedné podivně vyhlí-

žející sebevraždě. Domníváme se, že pachatel by mohl být do všech těchto případů zapleten. Jenže jsme nenašli dostatek důkazů, abychom mu je přišili.“

Nejspíš proto, že jsem místo činu neprocházel *já*, pomyslel si Lincoln, ale pak ho napadlo, že tahle pýcha je hříchem, který ho jednoho dne zničí.

Neochotně musel uznat, že jeho mysl nabírá stále vyšší obrátky a že ji fascinují hádanky, které tento případ nastoluje. Právě díky podobným duševním výzvám se Lincoln Rhyme dokázal udržet ve stavu přičetnosti – právě díky nim zatím nevyhledal nějakého Jacka Kevorkiana, který by mu dopomohl k sebevraždě. A i když to Rhyme nikdy nikomu nepřiznal, pokud by si měl vybrat mezi opětovným návratem pohyblivosti a zachováním své geniální pochybovačné mysli, bez váhání by se vzdal žraločích buněk i operace a vybral by si mozek. Přes to všechno byla pro něj operace navzdory veškerým rizikům životně důležitá. Byl to jeho svatý grál.

„Na tu operaci jdeš až pozítří, Rhyme,“ naléhala Sachsová. „A do té doby tě čeká jen pár testů.“

Á, konečně se ukazují tvoje skryté motivy, Sachsová...

Jenže Sachsová uhodila hřebíček na hlavičku. Před samotnou operací čekala Rhyma celá řada prostožů. Navíc mělo jít o prostoje *bez* osmnáct let staré skotské. A co by tak asi mohl kvadruplegik dělat v malém městě v Severní Karolíně? Největším nepřítelem Lincolna Rhyma nebyly křeče, přízračná bolest nebo dysreflexie, která sužuje všechny pacienty s poškozenou míchou: jeho největším nepřítelem byla nuda.

„Dám vám jeden den,“ prohlásil nakonec. „Pokud nebudu muset odložit operaci. Na tuhle proceduru jsem čtrnáct měsíců čekal v pořadníku.“

„Platí, pane,“ řekl Bell a jeho vyčerpaná tvář se rozjasnila.

Thom ovšem zavrtěl hlavou. „Poslyš, Lincolne, nejsme tu proto, abys pracoval. Přijeli jsme sem kvůli proceduře a pak

hned odjíždíme. Nemám tu ani polovinu věcí, které pro tebe potřebuji, když jsi zabrán do práce.“

„Jsme přece v *nemocnici*, Thome. Nepřekvapilo by mě, kdybychom tu našli *většinu* toho, co potřebuješ. Promluvíme s doktorkou Weaverovou. Určitě nám ráda vyjde vstříc.“

Ošetřovatel v zářivě bílé košili, nažehlených hnědých kalhotách a kravatě prohlásil: „Kromě toho si nemyslím, že je to zrovna dobrý nápad.“

Rhyme si ho nevšímal a pohlédl na Bella. „Jak dlouho už vám pachatel uniká?“

„Jenom pár hodin,“ odpověděl Bell. „Nechám vám sem poslat důkazy, které jsme objevili, a možná taky mapu oblasti. Zorganizujeme na něj hon. Myslel jsem –“

Bellův hlas se však zlomil, když Rhyme rázně zavrtěl hlavou a zamračil se. Sachsová musela potlačit úsměv; věděla, co teď přijde.

„Ne, ne. Pojedeme na úřad šerifa. Budete nás muset umístit někde v... Jak se jmenuje to sídlo okresu?“

„Ehm, Tanner's Corner.“

„Musíte nás umístit někde, kde budeme moct pracovat. Potřebuji laboratorního asistenta. Máte na úřadu šerifa laboratoř?“

„My?“ zeptal se zmatený šerif. „Ani náhodou.“

„Dobře, seženeme vám seznam přístrojů, které budeme potřebovat. Můžete si je vypůjčit od státní policie.“ Rhyme pohlédl na hodiny. „Můžeme tam být tak za půl hodinky. Je to tak, Thome?“

„Lincolne...“

„Je to tak?“

„Za půl hodinky,“ zamumlal odevzdaně ošetřovatel.

A pak kdo tu má špatnou náladu.

„Přines ty formuláře od doktorky Weaverové a vezmi je s sebou. Můžeš je vyplnit, až budeme se Sachsovou pracovat.“

„Dobře, dobře.“

Sachsová právě sepisovala seznam základního laboratorního vybavení. Přidržela ho před Rhymem, aby si ho mohl přečíst. Rhyme přikývl a pak řekl: „Připiš tam ještě jednotku pro měření hustotního gradientu. Jinak to vypadá dobře.“

Sachsová připsala položku na seznam a podala papír Bellovi. Ten si seznam přečetl a nejistě přikývl. „Jistě, zařídím to. Ale opravdu bych vám nerad způsobil nějaké vážné potíže...“

„Jime, doufám, že s vámi můžu mluvit na rovinu.“

„Jistě, pane Rhyme.“

„*Lincolne*,“ opravil ho kriminalista hlubokým hlasem. „Prohlídka několika důkazů nám skoro k ničemu nebude. Pokud máme dospět k nějakému výsledku, budeme muset s Amélie velet celému pátrání. Budeme muset mít stoprocentní kontrolu. Takže mi rovnou řekněte: bude to pro někoho problém?“

Bellovy oči prozrazovaly úlevu z takového požadavku. „Postarám se, aby nebyl,“ odpověděl šerif.

„Dobře. A teď už běžte sehnat to vybavení. Musíme pohnout kostrou.“

Než však šerif Bell zamířil ke dveřím, chvíli jen tak postával s kloboukem v jedné ruce a seznamem od Sachsové ve druhé. Rhyme měl pocit, že šerifův bratranec Roland, který používal mnoho jižanských výrazů, by měl pro šerifovu nynější grimasu přiléhavé označení. Rhyme si nebyl úplně jistý, jak tenhle Rolandův výraz přesně zněl, ale nějak to souviselo s chytáním medvěda za ocas.

„Jo a ještě něco,“ ozvala se Sachsová a zarazila Bella právě ve chvíli, kdy procházel dveřmi. Bell se zastavil a otočil se. „Jak se ten pachatel jmenuje?“

„Garrett Hanlon. Ale v Tanner's Corner mu říkají Hmyzoun.“

Paquenoke je malý okres v severovýchodním cípu Severní Karolíny. Tanner's Corner, které se rozkládá přibližně uprostřed okresu, je největším městem a obklopují ho menší

oddělené shluky obytných či průmyslových objektů, jako je například Blackwater Landing, jež se krčí několik kilometrů od hlavního města okresu u řeky Paquenoke – té většina místních neřekne jinak než Paquo.

Většina obytných a nákupních center okresu se nachází jižně od řeky. Země je zde poseta drobnými mokřady, lesy, poli a rybníky. A také průmyslovou výstavbou – některé objekty jsou voleny citlivě, jiné nikoliv. Téměř všichni obyvatelé žijí v této půlce okresu. Na sever od Paquo je naopak země velmi zrádná. Mokřiny Great Dismal Swamp postupně zasáhly a pohltily i těch několik málo obytných dodávek, domů a podniků, které se na této straně řeky doposud nacházely. Namísto rybníků a polí se zde rozkládají močály plné hadů a zdejší lesy – většinou velmi staré – jsou zcela neprostupné, pokud nemáte štěstí a nenajdete nějakou stezku. Na této straně řeky bydlí pouze pašeráci alkoholu, vaříči drog a pár potrhých starousedlíků sžitých od mládí s bažinami. Dokonce i lovci se této oblasti vyhýbají od události před dvěma lety, kdy Tala Harpera napadli divočáci, a přestože jich Tal deset zastřelil, zbytek ho stačil téměř celého sežrat, než k němu dorazila pomoc.

Stejně jako většina lidí v okrese se i Lydia Johanssonová vydávala na sever od Paquo jen velmi zřídka a i pak nikdy nezačázela příliš daleko. Nyní si s nepřekonatelným pocitem beznaděje uvědomila, že překročila pomyslnou hranici a dostala se na místo, odkud se již možná nikdy nevrátí – tato hranice přitom nebyla pouze zeměpisná, nýbrž také psychologická.

Lydia byla vyděšená, když ji ten netvor vlácel za sebou – byla vyděšená z mlsnosti, s jakou si prohlížel její tělo, z jeho doteku, ze strachu, že zemře na úpal, úžeh nebo hadí uštknutí, ale nejvíce ji děsily myšlenky na všechno, co po sobě zanechala na jižní straně řeky: na svůj křehký, ale pohodlný obyčejný život. To všechno se teď ocitlo v ohrožení: pár přátel a kolegyň zdravotních sester z oddělení, lékaři, s nimiž bezvýsledně flir-

tovala, dámské jízdy s pizzou, *Seinfeldovy* staré filmy, hororové knížky, zmrzlina, sestřina dvojčata. Lydia se teď láskyplně ohlížela dokonce i za svými životními problémy – za bojem s nadváhou, za nocemi strávenými o samotě, za hodinami ticha, kdy toužebně očekávaný telefonát od přítele nepřicházel a nepřicházel.

Její současná situace však byla naprosto bezútěšná.

Vybavila si příšerný pohled na loveckou chatrč – jak u ní Ed Schaeffer leží v bezvědomí na zemi a ruce i obličej má groteskně oteklé od žihadel. A jak Garrett mumlá: „Neměl jim ubližovat. Sršni útočí, jen když je v nebezpečí jejich hnízdo. Koukej, co s ním udělal. Rozdrtil ho. Byla to jeho chyba.“ Nato pomalu vešel dovnitř, aby sebral mapu, vodu a balíčky s jídlem. Svázal Lydiu ruce páskou a pak ji odvedl do lesa, skrz který už teď ušli pěkných pár kilometrů.

Chlapec se pohyboval dost nemotorně – smýkal sebou chvíli na jednu stranu, chvíli na druhou a neustále si cosi sám pro sebe drmolil. Přitom se škrábal po červených oparech na tváři. Jednou se zastavil u kaluže a zíral na ni. Počkal, až nějaký vodomil nebo pavouk odtančí z hladiny, a pak přitiskl obličej k vodě a omočil si sužovanou pleť. Podíval se na nohy, zul si zbývající botu a odhodil ji. Nato pokračovali v horkém ránu v cestě.

Lydia si prohlédla chlapcovo vytáhlé tělo. Dobře o Hmyzounovi věděla, stejně jako všichni obyvatelé Tanner's Corner. Nikdy ho však neviděla zblízka. Byla velmi překvapená, jaká síla se ukrývá v jeho vypracovaných bicepsech, dlouhých žilnatých pažích a obrovitých dlaních. Nízke čelo a úporně soustředěný výraz, který se mu čas od času mihl v obličeji, vyvolávaly dojem, že chlapec je hloupý, ale Lydia dobře věděla, že to není pravda. Garrett byl lstivý jako had. Lydia loni zaslechla historku, jak si to Garrett vyřídil s jedním z místních fotbalistů, kteří si z něj ustavičně dělali legraci. Ve škole se mu vloupal do skříňky, strčil mu do ní nabitou pistoli a anonymně to ohlásil

řediteli. Nejchytřejší však bylo, že Garrett zavolal rovněž do místních novin a jednomu reportérovi z ABC. Novináři se na místo dostavili zhruba ve chvíli, kdy se členové bezpečnostní ostrahy probírali fotbalistovými věcmi – přítomnost kamer znemožňovala řediteli tento prohrěšek jednoduše přehlédnout, což by jinak bezpochyby udělal, neboť se jednalo o hvězdu školního týmu. Fotbalistu nakonec ze školy vyloučili. A přestože všichni dobře věděli, že pistoli narařičil Garrett, nikdo mu to nemohl dokázat.

Lydia pohlédla na mapu, která chlapci čouhala z kapsy. „Kam jdeme?“ zeptala se.

„Mně se tak nějak nechce mluvit. Jasný?“

O deset minut později ji Garrett přinutil zout si boty a společně se přebrodili přes mělký a kalný potok. Poté ji posadil, sám si sedl před ni a začal jí zírat na nohy a do výstřihu. Přitom jí pomalu osušil chodidla papírovým kapesníkem, který vytáhl z kapsy. Lydia cítila při jeho dotecích stejný odpor, jako když musela v nemocnici odebírat vzorky tkáně zemřelých. Chlapec jí znovu obul bílé boty, pevně je zašněroval a držel ji přitom za lýtka déle, než bylo nezbytně nutné. Podíval se do mapy a od táhl Lydii zpátky do lesa.

Ťukal nehty o sebe, škrábal se na tváři...

Mokřiny začaly být stále spleťtější a voda stále hlubší. Lydia předpokládala, že mají namířeno ke Great Dismal Swamp, ale nedokázala pochopit proč. Když už se zdálo, že se kvůli močálům nedostanou dál, zamířil Garrett do velkého borového lesa, v němž bylo k Lydiině úlevě mnohem chladněji než v nezastíněných mokřinách.

Garrett nyní kráčel velmi pomalu a rozhlížel se kolem sebe – zdálo se, že hledá případné pronásledovatele, a hlava se mu pohybovala trhavým způsobem, který v Lydii vzbuzoval odpor a zároveň ji k smrti děsil. Přesně tak se chovali psychiatrickí pacienti v nemocničním křídle E.

Nakonec Garrett našel další stezku a vedl po ní Lydii tak dlouho, až došli ke strmému kopci. Cesta na vrchol vedla přes několik skalních výběžků.

„Tam nevylezu,“ řekla Lydia. „Se svázanýma rukama ne. Uklouznou.“

„Kecy,“ zabručel Garrett vztekle, jako by byla Lydia idiot. „Máš na sobě ty zdravotnické boty. Ty tě pěkně podrží. Podívej se na mě. Jsem naboso a taky tam vylezu. Jen se mi koukni na nohy, koukej!“ Zvedl chodidla. Byla žlutá a plná mozolů. „Tak hejbní zadkem nahoru. A až dojdeš na konec, zastav se a nechod dál. Slyšíš? Hej, posloucháš mě?“ Garrett znovu zasyčel, na Lydiinu tvář dopadla další kapička slin a Lydii se zdálo, že jí propálí kůži jako akumulátorová kyselina.

Bože, jak já tě nenávidím, pomyslela si.

Přikývla a začala šplhat nahoru. V polovině trasy se zastavila a ohlédla se. Garrett ji pozorně sledoval a ťukal nehty. Civěl jí na nohy v bílých punčocháčích a špičkou jazyka si přejížděl po předních zubech. A pak se podíval výš, Lydii pod sukni.

Lydia pokračovala v lezení. Zaslechla Garrettův sípavý dech, jak vyrazil za ní.

Na vrcholu kopce se nacházela mýtina, z níž vedla jediná stezka do hustého borového lesa. Lydia vyrazila po mýtině do stínu.

„Hej!“ křikl za ní Garrett. „Tys mě neslyšela? Říkal jsem ti, že nemáš chodit dál!“

„Já se přece nesnažím utéct!“ osopila se na něj Lydia. „Ale je tu zatraceně horko. Chci se jen schovat do stínu.“

Garrett ukázal na zem asi šest metrů od Lydie. Uprostřed stezky ležela silná vrstva borových větví. „Mohlas tam spadnout,“ zaskřehotal Garrett. „Mohlas ji zničit.“

Lydia se podívala pořádně. Borové větve zakrývaly širokou jámu.

„Co je pod nimi?“

„To je padací past.“

„Ale co je uvnitř?“

„Však víš – překvapení pro ty, co půjdou za náma.“ Garrett to řekl hrdě a samolibě, jako by musel prokázat značnou inteligenci, aby něco podobného vymyslel.

„Ale tam přece může spadnout *kdokoliv!*“

„Houby,“ zamumlal. „Tohle je severní strana Paquo. Sem můžou přijít jedině lidi, co jdou po nás. A ti si to jenom zaslouží. Jdeme.“ Znovu zasyčel, popadl Lydii za zápěstí a obešel s ní jámu.

„Nemusíš mě tak tahat,“ protestovala.

Garrett konečně trochu povolil sevření – přestože Lydia měla pocit, že to udělal pouze proto, aby ji mohl čas od času polaskat po zápěstí prostředníčkem s dlouhým a špinavým nehtem jako vypasené klíště, které hledá vhodné místo k zavrtání se do kůže.

KAPITOLA 4

Dodávka Grand Rollx projela kolem hřbitova v Tanner's Corner. Právě se zde konal pohřeb a ani Rhyme, ani Sachsová, ani Thom se neubránili pohledu na zasmušilé procesí.

„Podívejte na tu rakev,“ řekla Sachsová.

Byla to malá dětská rakev. Pozůstalých a hostů – vesměs dospělých – bylo jen velice poskrovnu. Celkem asi dvacet lidí. Rhyme přemýšlel, proč je na pohřbu tak malá účast. Po chvíli přesunul pohled ze smutečního obřadu na kopce v pozadí, hřeben porostlý stromy, dlouhé kilometry lesa v oparu a mokřiny, které mizely kdesi v dálce. „To není špatný hřbitov,“ prohlásil. „Nevadilo by mi být pohřben na takovém místě.“

Sachsová, která se dívala na pohřeb se zkormouceným výrazem, ho probodla chladným pohledem. Vzhledem k blížící se operaci pravděpodobně nechtěla slyšet žádné řeči o smrti.

Po chvíli Thom projel s dodávkou ostrou zatáčku, znovu se zařadil za policejní vůz úřadu šerifa v Paquenoke a na rovné silnici přidal plyn. Hřbitov zmizel daleko za nimi.

Přesně jak říkal Bell, Tanner's Corner se nacházelo rovných třicet kilometrů od léčebného střediska v Avery. Uvítací cedule ujišťovala případné návštěvníky, že v městečku dnes žije 3 018 dušiček, což možná byla pravda, ovšem v tohle horké srpnové ráno jich byl podél Main Street vidět jen nepatrný zlomek. Zaprášené ulice připomínaly spíše vybydlené město duchů. Na jedné lavičce seděl jakýsi starší pár a civěl do prázdné ulice. Kromě nich si Rhyme všiml ještě dvou mužů, kteří museli být

zaručené místními opilci – byli vychrtlí a neduživí. Jeden seděl na obrubníku s hlavou v dlaních a pravděpodobně ze sebe vydýchal kocovinu. Druhý seděl opřený o strom a zíral na nabýskanou dodávku propadlými očima, které i na dálku působily záštiplně. Nějaká žena myla okno místního hokynářství. Nikoho dalšího Rhyme neviděl.

„Klid a mír,“ poznamenal Thom.

„Taky se to tak dá říct,“ podotkla Sachsová, ve které – stejně jako v Rhymovi – vyvolávala prázdnota tohoto městečka zvláštní neklid.

Celou Main Street tvořila pouze omšelá řada starých budov a dvě malá nákupní střediska. Rhyme si všiml jedné samoobsluhy, dvou hokynářství, dvou barů, jedné jídelny, pojišťovny a jakési prazvláštní kombinace půjčovny videokazet, cukrárny a pedikúry. Prodejna automobilů A-OK byla vklíněna mezi banku a prodejnu námořních potřeb. A všichni tu prodávali návnady. Jeden billboard lákal k návštěvě McDonald's, jedenáct kilometrů po silnici 17. Na druhém se nacházel vybledlý obrázek lodí Monitor a Merimack z období občanské války, které se tady poblíž kdysi střetly. „Navštivte muzeum obrněných lodí,“ vyzýval titulek. Kdo chtěl tuhle atrakci vidět, musel urazit pětáct kilometrů.

Když Rhyme vstřebával všechny drobné detaily života na malém městě, s hrůzou si uvědomil, že jako kriminalista bude v tomto městečku úplně vykořeněný. Dokázal úspěšně analyzovat důkazy v New Yorku, protože tam mnoho let žil – obrátil ve městě každý kámen, prošel všechny jeho ulice, studoval jeho dějiny, flóru i faunu. V Tanner's Corner a přilehlém okolí však nevěděl vůbec nic o zvycích místních obyvatel, o půdě, vzduchu, vodě, oblíbených autech, domech, v nichž lidé žijí, podnicích, které je zaměstnávají, motivech, které je ženou vpřed.

Vzpomněl si, jak jako nováček pracoval na newyorské policii pro jednoho staršího detektiva, který svým poskokům udílel

přednášku: „A teď mi někdo řekněte, co znamená obrat ,být jako ryba na suchu.““

Mladý policista Rhyme tehdy odpověděl: „To znamená ne-být ve své kůži. Být úplně zmatený.“

„No jo, jenže co se stane, když se ryba ocitne na suchu?“ štěkl na Rhyma prošedivělý starý policista. „Ona přece nezačne být *zmatená*. Ona normálně *zdechne*. Největší hrozbou pro policejního vyšetřovatele je neznalost prostředí. Pamatujte si to.“

Thom zaparkoval dodávku a absolvoval rituál spouštění invalidního vozíku. Rhyme foukl do tyčinky a vyjel směrem k strmé rampě před místním úřadem, kterou sem bezpochyby neochotně instalovali teprve poté, co vstoupil v platnost zákon o tělesně postižených Američanech.

Z bočních dveří úřadu šerifa vedle rampy vyšli tři muži v džínách, pracovních košilích a s pouzdry na vystřelovací nůž na opascích a vyrazili k vínově červené dodávce Chevrolet Suburban.

Nejvychrtlejší z nich strčil do nejvyššího – obrovského muže s copem a bradkou – a kývl směrem k Rhymovi. Pak se jejich oči téměř zároveň zaměřily na vlasy a postavu Amélie Sachsové. Velký muž si poté prohlédl Thomovy krátké vlasy, nevelkou postavu, dokonalé oblečení a zlatou náušnici. Bez jakéhokoliv výrazu zašeptal cosi poslednímu muži z trojice, který jako jediný nepřipomínal motorkáře, nýbrž konzervativního jižanského byznysmena. Třetí muž pokrčil rameny, trojice ztratila o návštěvníky zájem a nastoupila do chevroletu.

Ryba na suchu...

Bell, který kráčel vedle Rhymova vozíku, si všiml jeho pohledu.

„Ten velký, to byl Rich Culbeau. Ti dva jsou jeho kumpáni. Sean O'Sarian – to byl ten vychrtlý chlápek – a Harris Tomel. Culbeau není ani zpoloviny tak nebezpečný, jak vypadá. Rád si hraje na burana, ale obvykle nikomu nepřekáží.“

O'Sarian se znovu ohlédl ze sedadla spolujezdce. Rhyme však nedokázal posoudit, zda se dívá na Thoma, na Sachsovou, nebo na něj.

Šerif odběhl k budově. Na konci rampy pro tělesně postižené si musel trochu pohrát s dveřmi, které byly nátěrem přilepené k rámu.

„Moc mrzáků tady nemají,“ utrousil Thom a zeptal se Rhyma: „Jak ti je?“

„Dobře.“

„Moc dobře nevypadáš. Jsi bledý. Hned jak budeme uvnitř, změřím ti tlak.“

Vjeli do budovy. Rhyme odhadoval, že byla postavena kolem roku 1950. Stěny byly natřeny kancelářskou zelení, chodby vyzdobeny prstovými malbami žáků místní školy, dobovými fotografiemi Tanner's Corner a asi šesti pracovními zprávami o dělnících z okresu.

Směrem k hlavnímu východu kráčela chodbou žena s malým chlapcem. Chlapec nemohl z Rhyma spustit oči. Nadšeně se usmíval, když sledoval, jak se vozík pohybuje s vysokým vrčením motoru. „Hezký,“ zašeptal s obdivem.

Rhyme se na něj usmál, ale matka chlapci prudce zatřásla ramenem a něco na něj zabručela. Chlapec rychle sklopil oči a oba pokračovali v chůzi s očima upřenýma přímo před sebe. Přesto si Rhyme všiml, že to byla právě matka, kdo se při východu ze dveří naposledy ohlédl za vozíkem.

Možná se na mě za několik měsíců už lidé nebudou takhle dívat.

Možná už po operaci nebudu taková zrůda.

Jestli to zabere.

Jestli to přežiju.

Samozřejmě zde existují rizika...

Ale pak se Rhyme zarazil. Ne. Tohle je *slabošské* uvažování. Slabošské a nesmyslné.

„Bude vám to stačit?“ zeptal se Bell a otevřel jedny dveře. „Používáme to jako sklad důkazních materiálů, ale nechali jsme věci vyklidit dolů do sklepa.“

Podél stěn leželo asi dvanáct krabic. Jeden policista zápasil s velkým televizorem Toshiba na vozíku a snažil se s ním vyjet z místnosti. Další nesl dvě krabice se sklenicemi od štávy naplněnými čirou tekutinou. Rhyme se na ně podíval. Bell se zasmál a řekl: „Tady vidíte pěkně v kostce, jak vypadá typická zločinnost v Tanner's Corner: krádeže spotřební elektroniky a nelegální výroba alkoholu.“

„To je pančovaný alkohol?“ zeptala se Sachsová.

„Jako řemen. Necelých třicet dní starý.“

„Značka ‚Mořský příboj‘?“ zeptal se Rhyme potměšile a kývl na sklenice.

„Tyhle sklenice jsou mezi výrobci nejoblíbenější, protože mají široké hrdlo. Pijete?“

„Jenom skotskou.“

„Toho se držte.“ Bell kývl na sklenice, které právě policista odnášel ze dveří. „Federální a státní berní úřad se strachují o své příjmy, ale *my* se strachujeme spíše o své občany. Tahle várka ještě není tak špatná. Ale spousta pančovaného alkoholu je říznutá formaldehydem, ředidly nebo umělými hnojivy. Každoročně ztratíme kvůli špatným várkám hezkých pár lidí.“

Rhyme si celou místnost prohlédl. „Budeme potřebovat víc proudu,“ poznamenal a kývl na jedinou zásuvku ve stěně.

„Natáhneme sem nějaké kabely,“ odpověděl Bell. „Někoho na to pošlu.“

Pověřil tímto úkolem dalšího policistu a pak vysvětlil, že již zavolal do laboratoře státní policie v Elizabeth City a vznesl naléhavý požadavek na zapůjčení laboratorního vybavení, které si Rhyme přál. Všechny položky by měly dorazit během hodiny. Z toho Rhyme vytušil, že to je na poměry Paquenoke bleskově krátká doba, a znovu mu to připomnělo naléhavost případu.

Při sexuálně motivovaných únosech máte obvykle čtyřicet hodin na nalezení oběti. Po uplynutí této doby ji únosce přestane pokládat za člověka a nedělá mu nejmenší potíže obět zavraždit.

Rhyme nedokázal říci, zda je Bellova statistika přesná, či nikoliv. Věděl však, že mnozí únosci zabíjejí své oběti krátce po únosu. Mohou je k tomu vést prakticky jakékoliv důvody – panika, nepochopení, klamné představy. Rhyme musel uznat, že Mary Beth je již pravděpodobně mrtvá a zdravotní sestra Lydia by ji mohla zakrátko následovat.

Policista se vrátil se dvěma silnými elektrickými kabely s několika zásuvkami na konci. Položil kabely na podlahu a přešel je páskou.

„To bude stačit,“ řekl Rhyme a zeptal se: „Kolik lidí může pracovat na případu?“

„Mám tu tři policisty s vyšší hodností a osm řadových. Kromě toho máme dva styčné důstojníky a pět kancelářských sil. Obvykle se o ně musíme dělit s odborem plánování a rozvoje – je to takové naše jablko sváru –, ale vzhledem k tomu únosu a k tomu, že jste sem přijel vy, nám dají každého, koho budeme potřebovat. Okresní inspektor nám to schválí. Už jsem s ním mluvil.“

Rhyme se podíval na stěnu a zamračil se.

„Co se děje?“

„Potřebuje tabuli,“ vysvětlil Thom.

„Teď zrovna jsem myslel na *mapu* oblasti. Ale tabuli tady chci taky. Velkou.“

„To je hotovka,“ řekl Bell a Rhyme se Sachsovou si vyměnili úsměvy. Tato věta patřila k oblíbeným průpovídkám Bellova bratrance Rolanda.

„Pak bych se rád setkal s vašimi policejními důstojníky. Na malou poradu.“

„A potřebujeme taky klimatizaci,“ dodal Thom. „Mělo by tu být menší horko.“

„Uvidíme, co se dá dělat,“ řekl Bell ledabyle. Pravděpodobně nechápal posedlost lidí ze severu pokojovou teplotou.

„Pobyt v takovém horku mu neprospívá,“ dodal rázně Thom.

„Nedělej si starosti,“ opáčil Rhyme.

Thom zvedl na Bella obočí a klidně řekl: „Musíme tu místnost ochladit. Jinak ho odvezu zpátky do hotelu.“

„Thome,“ varoval ho Rhyme.

„Obávám se, že nemáme na vybranou,“ pokračoval ošetřovatel v rozpácích.

„To není problém,“ odpověděl Bell. „Postarám se o to.“ Odešel ke dveřím a zavolal na chodbu: „Steve, pojď sem na minutku.“

Dovnitř vkrácel nakrátko ostříhaný muž v policejní uniformě. „To je můj švagr Steve Farr.“ Farr byl nejvyšší ze všech policistů, které zatím viděli – mohl měřit dobré dva metry. Měl kulaté uši, které mu komicky odstávaly. Při prvním pohledu na Rhyma dal najevo pouze mírné zneklidnění a jeho široké rty se záhy roztáhly v nenuceném úsměvu, který prozrazoval smělost i schopnosti. Bell ho hned pověřil úkolem sehnat do laboratoře klimatizaci.

„Už na to jdu, Jime,“ řekl Steve, otočil se na podpatku jako voják a zmizel na chodbě.

Do dveří nakoukla ženská hlava. „Jime, na trojce máš Sue McConnellovou. Je úplně bez sebe.“

„Dobře. Promluví s ní. Řekni jí, že se jí hned ozvu.“ Bell se otočil k Rhymovi. „To je Mary Betina matka. Chudák ženská... Právě před rokem jí zemřel na rakovinu manžel a teď tohle. Řeknu vám,“ dodal Bell a zavrtěl hlavou, „taky mám dvě děti a umím si představit, co to pro ni –“

„Poslouchejte, Jime, co kdybyste sehnal tu mapu?“ přerušil ho Rhyme. „A přineste taky tu tabuli.“

Bell nejistě zamžoural překvapením nad příkrým tónem v Rhymově hlase. „Jistě, Lincolne. A poslyšte, kdybychom se

náhodou začali chovat příliš jižansky a byli na vás Yankeeové příliš pomalí, klidně nás popožeňte, ano?“

„No to si pište, Jime.“

Jeden ze tří.

Jen jeden ze tří policejních důstojníků Jima Bella se zdál být potěšen, že poznává Rhyma se Sachsovou. Tedy alespoň Sachsovou. Ostatní dva jen formálně kývli hlavou a očividně si přáli, aby se tenhle vskutku podivný páreček vrátil zpátky do New Yorku.

Oním příjemným mužem byl policista jménem Jesse Corn, třicátník se zastřeným pohledem. Ráno se nacházel na místě činu a nyní se s neskrývaným pocitem viny přiznal, že mu Garrett přímo před očima unikl s další obětí – Lydií Johanssonovou. A že než se dostal na druhou stranu řeky, kolega Ed Schaeffer již málem podlehl útoku rozběsněných sršňů.

Jedním z policistů, kteří se s Rhymem a Sachsovou přivítali chladně, byl jistý Mason Germain, nevelký muž něco po čtyřicítce. Měl tmavé oči, šedivějící vlasy a snad až příliš dokonalou postavu. Vlasy měl ulízané dozadu a stále se mu v nich rýsovaly rovné čáry od zubů hřebenu. Nadměrně používal vodu po holení, takže byl cítit lacinou pižmovou vůní. S Rhymem a Sachsovou se přivítal toporným pomalým přikývnutím a Rhyma napadlo, že Germain jen uvítal jeho postižení, protože mu alespoň nemusí podávat ruku. Sachsové jako ženě se od něj dostalo pouze blahosklonného: „Slečno“.

Třetím policejním důstojníkem byla Lucy Kerrová, která nebyla z nových návštěvníků o nic nadšenější než Mason. Na ženu byla dost vysoká – jen o málo menší než vytáhlá Sachsová. Měla štíhlou atletickou postavu a pohledný protáhlý obličej. Zatímco Masonova uniforma byla zmačkaná a umouněná, Lucy ji měla dokonale nažehlenou. Světlé vlasy měla spletené do pevného francouzského copu. Člověk by si ji snad-

no představil jako modelku pro L.L.Bean nebo Lands' End – ve vysokých botách, džínsovině a prošívané pérové vestě.

Rhyme věděl, že chladné přijetí je automatickou reakcí na příjezd policistů, kteří jim budou strkat nos do případu (zvláště když se jednalo o mrzáka a ženskou, a navíc oba ze severu). Přesto neměl zájem získávat si je na svou stranu. Únosce se jim každou minutou vzdaloval. A on měl schůzku s chirurgem, kterou si v žádném případě nehodlal nechat ujít.

Jeden dobře stavěný policista – jediný černošský policista, kterého zde Rhyme zahlédl – přivezl velkou tabuli a roztáhl mapu okresu Paquenoque.

„Připíchni ji támhle, Treyi,“ řekl Bell a ukázal na stěnu. Rhyme si mapu prohlédl. Byla velmi dobrá, velmi podrobná. Policista ji upevnil na stěnu připínáčky a odešel.

„Tak,“ řekl Rhyme. „A teď mi povězte, co se přesně stalo. A začněte u první oběti.“

„Mary Beth McConellová. Třiadvacet let. Studentka vysoké školy v Avery.“

„Měla přítele?“ zeptala se Sachsová.

„Podle její matky ne.“

„Manžel té její matky,“ pokračoval Rhyme, „ten, který zemřel... To byl její otec?“

„Ano.“

„Nebyl nevlastní?“ zeptala se Sachsová.

„Ne. A Mary Beth byla jejich jediné dítě.“

„Pokračujte. Takže co se stalo včera?“

„No, bylo to docela časně,“ začal neurčitě Mason. „Mary Beth byla –“

„Můžete být konkrétnější?“ zarazil ho Rhyme. „V kolik hodin zhruba?“

„No, přesný čas bohužel *neznáme*,“ odvětil Mason chladně. „Nenašli jsme hodiny se zastaveným časem jako na Titaniku, víte?“